

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نېاشد تن من مېباد بدین بوم و بر زنده یک تن مېباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

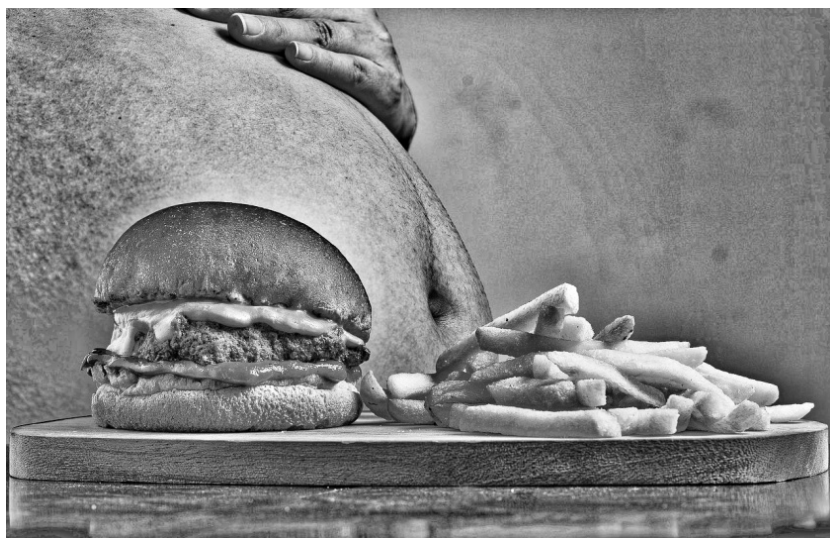
afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: معین قاضی
برگردان از: هاتف رحمانی
فرستنده: عثمان حیدری
۱۸ اکتوبر ۲۰۱۸

هدر رفتن مواد غذایی در جهان گرسنه

مقدمه

- ۱۶ اکتوبر روز جهانی غذاست. تابلوی وضعیت کنونی گرسنگی در جهان به طور مختصر به شرح زیر است:
- ۸۷۰ میلیون نفر در جهان غذای کافی برای خوردن ندارند که این تعداد از سال ۱۹۹۰، ۱۳۰۰ میلیون کاسته شده اما پس از سال ۲۰۰۸ کاهش تعداد گرسنگان روند کندی داشته است. منبع
 - [State of Food Insecurity in the World, FAO, 2012](#)
 - تعداد زیادی از این گرسنگان (۹۸ درصد) در کشورهای در حال توسعه زندگی می کنند، جایی که ۱۵ درصد جمعیت آن دچار کمبود تغذیه ای می باشند. منبع
 - [State of Food Insecurity in the World, FAO, 2012](#)
 - منطقه آسیا و اقیانوسیه بیشترین میزان گرسنه (حدود ۵۶۳ میلیون) را در خود جای داده است که این رقم سیر نزولی دارد. منبع

- [:State of Food Insecurity in the World, FAO, 2012](#)
- زنان تقریباً نیمی از جمعیت جهان را تشکیل می دهند این در حالی است که ۶۰ درصد آمار مربوط به گرسنگی به زنان تعلق دارد. منبع
- [:Strengthening efforts to eradicate hunger, ECOSOC 2007](#)
- فقر تغذیه ئی هر ساله باعث مرگ ۶/۲ میلیون کودک زیر پنج سال می شود، یعنی جمعیتی معادل یک سوم جمعیت کودکان جهان. منبع
- [:Levels and trends in child mortality, UNICEF, 2011](#)
- یک ششم کودکان، حدود ۱۰۰ میلیون، در کشورهای در حال توسعه کمبود وزن دارند. منبع
- [:Global health observatory, WHO, 2011](#)
- یک چهارم کودکان جهان رشد طبیعی ندارند که این رقم در کشور های در حال توسعه به یک سوم افزایش می یابد. منبع
- [:Prevalence and Trends of Stunting among Pre-school Children, Public Health Nutrition, 2012](#)
- ۸۰ درصد کودکانی که رشد طبیعی ندارند تنها در ۲۰ کشور زندگی می کنند. منبع
- [:Maternal and Child Undernutrition: Effective Action at National Level, The Lancet, 2008](#)
- ۶۶ میلیون کودک در مقطع ابتدائی در کشورهای در حال توسعه در سراسر جهان، گرسنه به مدرسه می روند که ۲۳ میلیون نفر آنها در افریقا هستند. منبع
- [:Two Minutes to Learn About School Meals, WFP, 2012](#)
- برنامه جهانی غذا بودجه مورد نیاز برای کمک به تمامی ۶۶ میلیون کودک مقطع ابتدائی را ۳/۲ میلیارد تخمین زده است. منبع
- [:Two Minutes to Learn About School Meals, WFP, 2012](#)

در چنین وضعیتی مواد غذائی بسیاری صرف نظر از سیاست های نئولیبرالی و امپریالیستی در اثر عدم توجه به نیاز ها و زیرساخت های مرتبط با تولید مواد غذائی از بین می رود و عملاً به تشدید فقر و گرسنگی یاری می رساند. سرمایه گذاری های کشورهای خارجی در کشورهای پیرامونی بسیار اندک به فراهم آوردن شرایط مطلوب برای بهبود وضعیت و امنیت غذائی اختصاص می یابد. یکی از وظایف مهم تحولات اجتماعی در کشورهای پیرامونی از جمله در کشور ما غلبه بر عقب ماندگی زیر ساختی و فراهم کردن شرایط برای افزایش تولید، جلوگیری از هدر رفتن مواد غذائی در اثر چرخه معیوب تولید و حمل و توزیع است که کارشناسان این رشته باید وسیعاً به آن بپردازند. مقاله زیر به هدر رفتن مواد غذائی در هند می پردازد.

هاتف رحمانی

هدر رفتن مواد غذائی در جهان گرسنه : ۱۶ اکتبر روز جهانی غذا

هند برای تأمین نیاز های تمام جمعیت خود مواد غذایی کافی تولید می کند و زمین کشاورزی ویژه ای در اختیار دارد که پتانسیل تولید غذای اضافی برای صادرات را دارد. با این حال ، قادر به تغذیه غذائی میلیون ها مردم ، به ویژه زنان و کودکان نیست . هند در فهرست گرسنگی جهان، که (در این فهرست) همواره جایگاه ضعیفی دارد، در میان ۱۱۹ کشور جایگاه صدم را دارد (GHI2017). در واقع ، به نظر می رسد هدف گرسنگی صفر جهانی در حال نزول باشد تا حتی نزدیک تر .

سرزمینی بزرگتر از چین را تصور کنید . اکنون تصور کنید که آن سرزمین تنها برای تولید مواد غذایی مورد استفاده قرار گیرد . بعد تصور کنید تمام دانه ها و محصولات به دست آمده از آن زمین ۲.۵ میلیون هکتار ی خورده نمی شود و برای پوسیدن رها می شوند. با تصور همه این ها شما تصویری از مقدار غذایی که هر ساله جهان هدر می دهد به دست می آورید . این مقدار تازه یک سوم مواد غذایی هدر رفته جهانی است . این مقدار از نظر وزنی به ۱.۳ میلیارد تن بالغ می شود . اقدام عملی زمانی که ملاحظه می کنیم در سطح جهانی یک نفر از ۹ نفر دچار سوء تغذیه است حتی قوی تر می شود.

با وجود این واقعیت که یک دوازدهم هندی ها باید با شکم خالی بخوابند، کشور غذایی بالغ بر مبلغ عظیم ۵۸.۰۰۰ میلیارد روپیه در سال ، تقریباً ۷ درصد از کل تولید مواد غذایی را هدر می دهد. این مقدار در طی خرمن ، یا درانتقال از مزرعه به بازار از بین می رود – در حقیقت تولید، پردازش ، خرده فروشی و مصرف فاقد تأسیسات خنک کننده دلیل عمده برای نابودی دانه ها بعد از خرمن است.

همان طور که از مسیر گل وشل حیات حراج مواد غذایی تحت اداره دولت یا مندی *mandi* قدم می زنید ، انبوهه ای از به ظاهر محصولات تازه را خواهید دید که همه جا روی هم انباشته شده است، که برای جلب توجه شما زیرنور خورشید در رقابت با سگ های بیمار پشم ریخته و موش های درحال جست و خیز می پوسند. فقدان آموزش عمل بعد از خرمن معمولاً به کنترل ضعیف و آسیب دیدگی محصول در موقع جابه جایی می انجامد. پردازش بهتر و بازیافت (این محصولات) می تواند ۱۱ درصد از جمعیت جهان را تغذیه نماید .

یکی از شیوه های مهم بهبود امنیت غذایی در هند بسادگی کنترل هدر رفتن مواد غذایی است . هند دومین تولید کننده بزرگ سبزیجات و میوه است اما ۲۵-۳۰ درصد آن به خاطر حمایت نابسندۀ ترابری ، فقدان نگهداری سردخانه ای، تنگناهای عرضه زنجیره ئی ، حمل و نقل ضعیف و کانال های بازار یابی توسعه نیافته هدر می رود. سازمان غذا و کشاورزی FAO این رقم را حدود ۴۰ درصد، به ارزش ۸.۳ (هشت و سه دهم) میلیارد دالر بر آورد می کند.

ببست و یک میلیون متریک گندم، که تقریباً برابر با تولید سالانه از بین رفتن ۲ لاک کرو (۲۰۰۰.۰۰۰.۰۰۰.۰۰۰) روپیه می پوسد . طبق گفته وزیر امور تجارت، کشور سالانه از بین رفتن ۲ لاک کرو (۲۰۰۰.۰۰۰.۰۰۰.۰۰۰) روپیه (معادل ۲۷.۱۷۳.۹۱۳.۰۴۳ دالر امریکا) پسا خرمن را تجربه می کند . کمتر از ۴ درصد از تولید هند، در مقایسه با بیش از ۹۰ درصد محصولات در بریتانیا با زنجیره یخچال دار حمل می شود. انبار کردن سردخانه ئی بهتر، زیر ساخت های بهبود یافته و آموزش در باره جابه جایی مواد غذایی می تواند به تغییر این وضعیت کمک نماید.

بانک جهانی اخیراً اعلام کرد که نزدیک به ۶۰ درصد از سوبسید مواد غذایی کشور به فقراء نمی رسد، بلکه از طریق واسطه ها تلف می شوند. اصلاح سیستم متزلزل توزیع عمومی که اساساً دانه های دارای سوبسید برای فقراء و مدرن سازی مناطق آن ها، مانند کامپیوتری کردن رسانه ها و کنترل ماهواره ئی بر حرکت وسایل نقلیه را تأمین می کند، می تواند دست واسطه ها را کوتاه کند.

شرکت غذایی هند در سال ۱۹۸۴ برای ایجاد انگیزه برای سیستم های حمایت قیمت، تشویق توزیع ملی و حفظ دانه های حیاتی مانند گندم و برنج تأسیس شد اما کارکرد آن به صورت تأسف باری در مقایسه با نیاز های کشور نا کافی بوده است. حدود یک درصد تولید نا خالص ملی سالانه به شکل هدر رفتن مواد غذایی تراشیده می شود. شرکت غذایی هند نه ظرفیت انبار و نه نیروی انسانی کافی دارد تا این ذخیره بزرگ دانه های غذایی را مدیریت کند.

دولت هر ساله میلیون ها تن دانه های غذایی از کشاورزان خریداری می کند تا اطمینان دهد که آن ها برای تولیدشان، به خاطر برنامه های بسیار زیاد غذایی سوبسید دار و برای حفظ یک سپر اضطراری قیمت خوبی می گیرند. حقیقت بی رحم، اما آن است که بسیاری از محصول در فضای باز آسیب پذیر زیر باران رها می شود و مورد حمله خرگوش ها قرار می گیرند یا در فضاهای موقت، پوشیده از ورق های تارپولین انبار می شوند، از این رو شانس فساد را افزایش می دهند. کشورهای بسیاری اکنون از سیلو های فلزی دانه ها برای محافظت از حمله قارچ ها به انبار دانه های خوراکی استفاده می کنند.

بر آورد می شود که یک میلیون تن پیاز در مسیر خود از مزارع به بازار نابود می شود، همان طور که ۲.۲ میلیون تن گوجه فرنگی. گوجه فرنگی ها اگر در کیسه های کنفی بسته بندی شوند له می شوند. روی هم رفته، پنج میلیون تخم مرغ به خاطر فقدان سردخانه آسیب می بیند یا می گندد. تنها سه ایالت هند – پنجاب، مدیا پرادش و هاریانا – بیشترین دانه های غذایی هند را تولید می کنند و مواد غذایی باید به مناطق بسیار دور و پرت افتاده حمل و نقل شود.

مطالعه انجام شده از سوی شورای تحقیقات کشاورزی هند (۲۰۱۳) تأکید می کند که سبب عمده از بین رفتن پسا خرمن در کشور به خاطر زیر ساخت برای انبار کردن کوتاه مدت، به ویژه در سطح مزرعه، و نیز، فقدان پردازش در سطح میانه در آب خیز های تولید است. اگر راه مناسب ارتباط دهنده مزارع به بازار ها وجود نداشته باشد، کشاورزان نمی توانند بر راحتی محصول مازاد خود را، که ممکن است قبل از آن که خورده شود از بین برود بفروشند. بهبود راه و ظرفیت راه آهن کشاورزان را به دست یابی به خریداران و به همین ترتیب رسیدن کودها و دیگر منابع کشاورزی به دست کشاورزان را میسر می سازد. مؤسسه مدیریت هندی کلکته، افشاء کرده است که تنها ۱۰ درصد از محصول فساد پذیر در هند به امکانات سردخانه ای دسترسی دارند. این امکانات عموماً برای سیب زمینی استفاده می شوند تا درخواست قوی هند به چپیس را تأمین کنند. این، همراه با مدیریت نا مناسب زنجیره تأمین، سبب شده است تا هند به مشارکت کننده مهم هدر دادن مواد غذایی هم در سطح پیش و هم در سطح پسا خرمن تبدیل شود. مطالعات بر آورد می کند که هند به تأسیسات انبار برای ۳۷۰ میلیون متریک تن محصول آسیب پذیر نیاز دارد.

علاوه بر تلف شدن غذا، از بین رفتن منابع ارزشمند در گیر در تولید آن نیز وجود دارد. طبق اعلام ملل متحد، برآورد می شود هند سالانه بیش از ۲۳۰ کیلومتر مکعب آب آشامیدنی، برای تولید مواد غذایی که در نهایت هدر خواهند رفت استفاده می کند. با مورد توجه قرار دادن این امر، این مقدار آب برای تدارک آب آشامیدنی برای ۱۰۰ میلیون نفر در سال کافی است. علاوه بر این، نزدیک به ۳۰۰ میلیون بشکه نفت استفاده شده در روند ها نیز در نهایت هدر می رود. هند به عنوان بزرگترین تولید کننده کپله در جهان، فقط ۳ دهم درصد از بازار جهانی کپله را در اختیار دارد. تولید در مقایسه با مزارع تجاری بزرگ مقیاس رقابتی آن، با کشاورزان دارای زمین های کوچک که حمایت تجاری یا فنی اندکی دارند تکه تکه است.

هزینه انتقال انرژی به راه دور، به مناطق روستائی برای به کار انداختن تأسیسات انبار داری هم کاملاً بالاست و این به معنای آن است که حتی وقتی تأسیسات انبار داری ساخته می شوند، ممکن است قادر به کار نباشند.

در سال های اخیر ، ابتکارات و دخالت های بسیاری از سوی دولت هند و بازیگران محلی و جهانی برای هدف قرار دادن از بین رفتن مواد غذایی و هدر رفتن آن در زنجیره ارزش کشاورزی، از طریق اصلاح سیستم توزیع عمومی برای کاهش هدر رفتن و از دست دادن در رابطه با توزیع و انبار داری دانه های گیاهی انجام گرفته است . دولت نیز حمایت خود را از تأسیس طرح های زنجیره سرد گسترش داده است که در اثر آن ۱۳۸ طرح زنجیره سرد نصب شده اند.

مطالعات همچنین نشان می دهد که دخالت هایی در مزرعه نیز می تواند نسبت به کاهش از دست دادن غذا و هدر رفتن آن کمک نماید . به عنوان مثال ، یک مطالعه آزمایشگاهی (پایلوت) مورد حمایت بنیاد بیل و ملیندا گیتز کاهش از دست رفتن مواد غذایی حدود ۶۰ درصدی را در دوره بررسی مزرعه، تکنیک های انبار داری کم ارزش و کارکرد جابه جایی نشان داده است . مطالعه دیگری که در پنجاب صورت گرفته است که بر خرمن «کیناوا» (یک میوه مرکبات) متمرکز بود نشان داد زمانی که ترکیبی از فن آوری های خرمن مورد استفاده قرار گرفت چگونه از دست رفتن مواد غذایی از ۱۰ درصد به تنها دو درصد کاهش یافت .

هند برخی زنجیره های مدرن در رابطه با شرکت های فرآوری غذا ، مانند نستله، پیپسی، یونیلیور، و دل مونت را توسعه داده است اما این شرکت ها تنها بخشی از مواد غذایی فساد پذیر کشور را اداره می کنند.

هند به بسیج سرمایه گذاری های کلان در روش های زنجیره سردخانه ها، حمل و نقل یخچالی و دیگر ترابری مدرن برای مدرنیزه کردن زنجیره مواد غذایی خود نیاز دارد. جدای از این یک اراده قوی طبقه سیاسی و تفکر خلاقانه در سمت سیاست گذاران نیز مورد نیاز است .

معین قاضی نویسنده کتاب پر فروش دفتر خاطرات روستائی یک بانکدار بدعت گذار است . او تقریباً ۴ دهه در بخش توسعه مالی کار کرده است

منبع : کانتر کیورنت